

Генчо Стинчевъ Московъ. Ожененъ е билъ за Мария отъ неизвестенъ мене родъ. Билъ е търговецъ (кинкалерия, ахтарство и продажба на цѣрове), почтенъ, боголюбивъ, просвѣтенъ за времето си гражданинъ, почти постояненъ църковенъ настоятелъ въ старата църква, другаръ и колега на дѣда Христа Геневъ. Домътъ му е билъ до кжщата на дѣда хаджи Ангела, срещу кжщата на дѣда Христа Геневъ. Помнятъ го още нѣкои стари севлиевци като едъръ, спретнатъ, чистъ мжжъ, съ бѣло-червено лице, съ чисти еминии, бѣли чорапи, черни потури и запретнати бѣли ржкави. Уреждалъ е въ дома си ежедневни следъ отпускъ на църква трапези за десетки бедни свои съграждани. Негови деца сж: Радионъ, Руска, омжжена за Иванчо Дандоловъ, Симеонъ, Стефания, омжжена за Иванъ Златаря, Донка, омжжена за Петю Буюуклиевъ, Кина, омжжена за Гатю Ненчевъ, Нанка, омжжена за Михаилъ Ц. Райновъ, търговецъ ангросистъ и Петъръ — търговецъ; всичкитѣ тѣ сж вече покойници.

Моятъ баща Симеонъ Генчевъ Московъ е роденъ въ 1850 г. въ гр. Севлиево. Оженилъ се за Стефания Ат. Ватева, дъщеря на Атанасъ Ватевъ, абалжия, мисля братовчедъ на попъ Ненча и Кичка отъ Папазовския родъ. Наследилъ е търговията на дѣда Генча. Дюкянътъ имъ бѣше точно на срѣдата на предния редъ на „рестата“, срещу фурната на Парчевица. Завършилъ е 4-тъ отдѣления на училището при старата църква. Като младежъ е влизалъ въ Севлиевския революционенъ комитетъ и въ бунтовническия кръгъ на Никифоръ Симеоновъ, въ чийто домъ до старата църква, сега старото кафене „Червенъ Ракъ“, сж заговаряли и сж лѣяли куршуми; и около дѣда хаджи Ангела, въ мазето на чийто домъ сж заучвали бунтарскитѣ пѣсни „Кжде си вѣрна ти любовъ народна“, „До ще време, до ще часъ яго да строшиме“, при пѣнието на които дѣдо хаджи Ангелъ ги прегръщалъ просълзенъ. Засдно съ единъ свой другаръ (Никола Хр. Геневъ) сж били натоварени отъ комитета да донесатъ отъ Търново разглобени пушки и пишови. По време на Севлиевското въстание, когато турцитѣ заловили Ст Пешевъ, двамата другари Симеонъ Г. Московъ и Никола Хр. Геневъ сж забѣгнали въ Цариградъ и сж се укрили при вуйчото на Симеона. Въ Цариградъ сж живѣли въ тревоги и съ нѣкои интересни прекеждия; трѣбвало да обезвредятъ, като вържатъ, единъ заподозрѣлъ ги турчинъ-лодкарь и да се изплъзнатъ отъ окото на едно запитие въ трена между Цариградъ — Одринъ. И турската властъ въ Севлиево не е останала съвършено мирна. Тя се е усъмнила въ отсъствието на Симеона отъ Севлиево, потърсила го и накрай е арестувала като заложникъ до завръщането му брата му Петра, тогава още момче, после доброволецъ въ сръбско-българската война.

Симеонъ Г. Московъ е постъпилъ четникъ въ организираната отъ руситѣ милиция, отъ кждето получилъ като пода-